

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΑ 50 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΕΙΣΒΟΛΗ ΚΑΙ ΚΑΤΟΧΗ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ¹

Μικρά Άσία και Κύπρος έχουν τόν ίδιο πόνο και τίν ίδια ένδοξη ιστορία. Οί ρίζες όλων σχεδόν τών Έλλήνων τῆς Κύπρου ἀκουμποῦν μέχρι τά ιερά χώματα τῆς Μ. Ἀσίας. Ἡ μουσική και τά τραγούδια τους μοιάζουν σάν δυό σταγόνες βροχῆς. Ἡ Κύπρος φιλοξένησε χιλιάδες κατατρεγμένους πρόσφυγες ἀπό τίν Μικρά Ἀσία τό 1922, μετά τίν καταστροφή και τόν ξεριζωμό ἀπό τίς πατρογονικές τους ἐστίες.

Ἡ ἀλήθεια, ὅσο πικρή κι ἄν εἶναι, ὅσο κι ἄν στεναχωρεῖ κάποιους, ὅσο κι ἄν γίνεται αἰτία γιά νά ἀναθεωρήσουμε κάποιες ἀπό τίς ἀτόψεις μας γιά ἀνθρώπους πού τούς θεωροῦμε σπουδαίους πρέπει νά λέγεται χωρίς φόβο και χωρίς καμιά ἀπολύτως πρόθεση, εἴτε νά ἀδικήσουμε. εἴτε νά εὐνοήσουμε τόν ὅποιον-δήποτε! Ἄν δέν εἴμαστε ἀποφασισμένοι νά ποῦμε τά πράγματα μέ τό ὄνομά τους, εἶναι προτιμότερο νά σιωποῦμε. Ἡ ἀδυναμία ἐκφράσεως και διατυπώσεως μπορεῖ νά εἶναι ἀδυναμίες τοῦ νοῦ τοῦ ὁμιλητῆ, ἀλλά ἡ ψευδής περιγραφή εἶναι ποταπότητα τοῦ χαρακτήρα και ὁ χαρακτήρας μου δέν ἦταν ποτέ ποταπός.

Θά κάνουμε ἀναφορά σέ ἱστορίες προδομένες, πού κρύβουν μέσα τους δάκρυ και πόνο. Θά μιλήσουμε γιά ἕνα πόλεμο πού δέν ἦταν πόλεμος, ἀλλά παράδοση στόν ἐχθρό ἀπό ἐκείνους πού τόσο πολύ πιστέψαμε πώς θά ἔφερναν τή λύτρωση στόν τόπο μας.

¹Ὁμιλία στήν ἐκδήλωση τοῦ Πολιτιστικοῦ Συλλόγου Νέας Μαγνησίας Λαμίας, τίν Κυριακή 9 Σεπτεμβρίου 2024: «ΙΩΝΙΚΑ 2024, Ἀφιέρωμα στά 50 χρόνια ἀπό τίν τουρκική εἰσβολή και κατοχή στήν Κύπρο». Ἡ ἐκδήλωση πραγματοποιήθηκε στόν προαύλιο χώρο τοῦ Ἱ. Ν. Κωνσταντίνου και Ἑλένης, στήν Νέα Μαγνησία Λαμίας.

Πενήντα χρόνια πέρασαν από τότε που οι Τούρκοι πάτησαν στα Άγια χώματα της Κύπρου και ή κατοχή χρόνο με τόν χρόνο έδραιώνεται, με τούς περισσότερους από εμάς επαναπαυμένους στόν ψεύτικο κόσμο μιάς επίπλαστης ευμάρειας. Δέν γιορτάζουμε γιά τά πενήντα χρόνια, αλλά αξιοποιούμε τί συγκυρία γιά νά βάλουμε ξανά στή ζωή μας τό «Δέν ξεχνώ» που ξεχάσαμε...

Πάμε λοιπόν νά θυμηθούμε μαζί αυτά που οι περισσότεροι θέλουν νά ξεχάσουμε. Πάμε νά δούμε μαζί τίς επώδυνες επιπτώσεις της προδομένης ιστορίας του 1974.

«Ο Άλέξανδρος εισίχθη εις κλινικήν» και «Η Άισέ πάει διακοπές» είναι τά δύο συνθήματα που σφράγισαν τήν μοίρα της Μεγαλονήσου. Του προδοτικού Πραξικοπήματος, τό πρώτο και της απόβασης τών Τούρκων, που μετατράπηκε σέ αποβίβαση, τό δεύτερο.

Έτσι ξεκίνησε ή τραγωδία της Κύπρου, που άπετέλεσε τήν άφορμή γιά άποκατάσταση της Δημοκρατίας στήν μητέρα Ελλάδα. Η χαρμόσυνη είδηση γιά τήν πτώση της δικτατορίας στήν Ελλάδα έγινε γνωστή γύρω στίς 7:30 τό βράδυ της 23ης Ιουλίου. Ακολούθησαν, όλονύκτιες μαζικές διαδηλώσεις στους δρόμους της Αθήνας και άλλων μεγαλουπόλεων της πατρίδας μας, όπου οι διαδηλωτές ζητούσαν τήν παραδειγματική τιμωρία τών ενόχων με τό σύνθημα «Δώστε τί Χούντα στό λαό». Ο Κωνσταντίνος Καραμανλής, ώστόσο, όχι μόνο δέν «έδωσε τί χούντα στόν λαό», αλλά συγκυβέρνησε μαζί της!

Μας είπαν πώς τό πραξικόπημα έγινε γιά νά άνατραπεί ό Μακάριος που δέν ήθελε τήν Ένωση της Κύπρου με τήν Ελλάδα. Ακόμα κι άν είναι έτσι, που δέν είναι, τότε γιατί οι πραξικοπηματίες δέν κήρυξαν τήν Ένωση της Κύπρου με τήν Ελλάδα άμέσως μετά τήν εκδήλωση του πραξικοπήματος; Η Αθήνα τών συνταγματαρχών τήν λέξη Ένωση δέν τήν είπε ποτέ!

Ίδού και οι άποδείξεις:

Η πρώτη άνακοίνωση τών πραξικοπηματιών μεταξύ άλλων έλεγε: «Η Έθνική Φρουρά επενέβη σήμερα γιά νά σταματήσει τόν άδελφοκτόνον πόλεμον. Αυτήν τήν στιγμή είναι κυρία της καταστάσεως. Ο Μακάριος είναι νεκρός»!

Ακολούθησε πολύ καθυστερημένα τό διάγγελμα του Νίκου Σαμψών. Ο Νίκος Σαμψών προέκυψε έντελώς τυχαία... Κανένας δέν ήταν πρόθυμος νά αναλάβει τήν προεδρία του κράτους! Οι ήγήτορες του πραξικοπήματος δέν είχαν κανένα άπολύτως σοβαρό σχέδιο. Τούς ήταν άρκετό μόνο νά άνατρέψουν τόν Μακάριο!

«Ἑλληνικὲ Κυπριακὲ Λαέ, ἐν ὀνόματι Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων καὶ κατόπιν τιμητικῆς ἐπιλογῆς μου ὑπὸ τῶν ἐνόπλων δυνάμεων τοῦ λαοῦ μας, ἀνέλαβον σήμερον τὴν Προεδρίαν τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας. Εἶναι εἰς ὅλους σας γνωστά τὰ μέχρι σήμερον διατρέξαντα πού ἐπέβαλον τὴν σωτήριο ἐπέμβαση τῶν στρατευμένων τέκνων τῆς πατρίδος μας. Δι' αὐτό μέ ἰδιαίτεράν ὑπερηφάνεια ἀναλαμβάνω τὰ ὑψηλά μου καθήκοντα πεπεισμένος ὅτι τό δοκιμαζόμενο σκάφος τῆς Κύπρου θά ὁδηγηθεῖ στοῦ λυμένα τῆς ψυχικῆς ἐνότητας καὶ ἡρεμίας λαοῦ καὶ στρατοῦ.

Σκοποῖ τῆς Κυβερνήσεώς μου:

1) Ἀμεσος ἀποκατάστασις τοῦ Νόμου καὶ τῆς Τάξεως.

2) Ἀποκατάστασις τῆς ἡρεμίας καὶ τῆς τάξεως εἰς ὅλους τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας μας.

3) Ἀμεσος ἀντιμετώπισις τῶν φλεγόντων προβλημάτων ὅλων τῶν τάξεων τοῦ λαοῦ μας διὰ σοβαρῆς μελέτης καὶ ρεαλιστικῆς πολιτικῆς.

4) Ἡ συνέχισις τῆς διαδικασίας ἐπίλυσης τοῦ Κυπριακοῦ μέσω ἐνισχυμένων διακοινοτικῶν συνομιλιῶν.

5) Προκλήρυξις ἐλευθέρων ἐκλογῶν σέ ὀρίζοντα ἐνός ἔτους.

Ἡ λέξη *Ἐνωσις* δέν ὑπάρχει πουμενά!

Ὁ Μακάριος «κατάφερε» νά διαφύγει στήν Πάφο καὶ μέσῳ ἐνός πρόχειρου τοπικοῦ ραδιοσταθμοῦ, ἀπηύθυνε τό παρακάτω διάγγελμα: «Ἑλληνικὲ Κυπριακὲ Λαέ! Γνώριμη εἶναι ἡ φωνή πού ἀκούεις. Γνωρίζεις, ποιός σου ὁμιλεῖ. Εἶμαι ὁ Μακάριος. Εἶμαι ἐκεῖνος, τόν ὁποῖο σύ ἐξέλεξες διὰ νά εἶναι ὁ ἡγέτης σου. Δέν εἶμαι νεκρός. Εἶμαι ζωντανός. Καί εἶμαι μαζί σου, συναγωνιστής καὶ σηματοφόρος εἰς τόν κοινόν ἀγῶνα. Τό πραγμακόπημα τῆς Χούντας ἀπέτυχε. Ἐγὼ ἤμουν ὁ στόχος τῆς καὶ ἐγώ, ἐφόσον ζῶ, ἡ Χούντα εἰς τὴν Κύπρον δέν θά περάσει. Ἡ Χούντα ἀπεφάσισε νά καταστρέψει τὴν Κύπρο. Νά τὴν διχοτομήσει. Ἀλλὰ δέν θά τό κατορθώσει. Πρόβαλε παντοιοτρόπως ἀντίστασιν εἰς τὴν Χούντα. Μὴ φοβηθεῖς. Ἐνταχθεῖτε ὅλοι εἰς τὰς νομίμους δυνάμεις τοῦ κράτους. Ἡ Χούντα δέν πρέπει νά περάσει καὶ δέν θά περάσει. Νῦν ὑπὲρ πάντων ὁ ἀγὼν! Ζήτω ἡ ἐλευθερία, ζήτω ὁ ἑλληνοκυπριακός λαός, ζήτω τό ἔθνος».

Ὁ Μακάριος μέσῳ Μάλτας καὶ Λονδίνου ἔφθασε στήν Νέα Ὑόρκη. Στὶς 19 Ἰουλίου ἔλαβε μέρος στήν σύσκεψη τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας τοῦ Ο.Η.Ε., ὅπου κατήγγειλε τὴν Χούντα τῶν Ἀθηνῶν γιὰ εἰσβολή! Δέν ἀνίκω στοὺς ὁπαδούς τῆς ἀποψῆς ὅτι οἱ Τούρκοι εἰσέβαλαν στήν Κύπρο γιατί τοὺς κάλεσε ὁ Μακάριος! Τὰ ἀποβατικά σκάφη τῶν Τούρκων ἦταν ἔξω ἀπὸ τίς ἀκτὲς τῆς Κερύ-

νειας, πρίν ὁ Μακάριος μιλήσει ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦ Ο.Η.Ε. Ὡστόσο, ἡ δήλωση αὐτὴ τοῦ Μακαρίου ἔχει καταγραφεῖ ὡς μιὰ πολὺ ἀτυχὴς στιγμή στὴν πολιτική διαδρομὴ του.

Πέντε μέρες μετὰ τὸ πραξικόπημα ἡ Τουρκία εἰσβάλλει στὴν Κύπρο. Ἡ χούντα τηρεῖ σιγὴ πυρὸς, παραδίδοντας τὴν ἐξουσία στοὺς πολιτικούς γιὰ νὰ μᾶς ποῦν πὼς «ἡ Κύπρος κεῖται μακράν!» Οἱ ἐντολές τῆς χούντας στὴν πρώτη φάση τῆς εἰσβολῆς ἔλεγαν: «Κύριοι, πᾶτε γιὰ ὕπνο – οἱ Τοῦρκοι κάνουν ἀπλήν ἐπίδειξη δυνάμεως». Καὶ οἱ διαταγές τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Ἀμυνας Εὐάγγελου Ἀβέρωφ πρὸς τὸν Ἀρχηγό τῆς Ε.Φ. Εὐθύμιο Καραγιάννη στὴ δεύτερη φάση τῆς εἰσβολῆς ἀκόμα πὺξ ξεκάθαρες: «Νὰ ἀποφευχθοῦν συγκρούσεις, ὥστε νὰ μὴν ἔχουμε θύματα...». Ἡ Κύπρος ἀφήνεται νὰ πολεμᾷ μόνη ἓναν ἀνατολίτη εἰσβολέα πού ἀπ’ ὅπου περνᾷ ἀφίνει πίσω του καμένη γῆ.

Στὴν ἐκπομπὴ «Ἄνοικτοὶ Φάκελοι» τοῦ δημοσιογράφου Κώστα Γεννάρη, στό Ρ.Ι.Κ. (Δευτέρα, 16 Ἰουλίου 2007,) ἀκούσθηκε ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ὁμιλία τοῦ Εὐάγγελου Ἀβέρωφ στὴν Ἑλληνικὴ Βουλὴ: «...Δέν θὰ στέλναμε τὰ ἀεροπλάνα καὶ τὰ ὑποβρύχια μας στὴν Κύπρο καὶ νὰ κινδύνευαν τὰ ὑπόλοιπα νησιά...».

Τὰ σχόλια δικὰ σας!

Ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια οἱ μύθοι περισσεύουν, οἱ ἀλήθειες σπανίζουν καὶ τὰ ψέματα κυριαρχοῦν! Τὸ μόνον σίγουρο πάντως εἶναι ὅτι οὔτε ἡ ἡγεσία τῆς χούντας, οὔτε ἡ κυβέρνησις τοῦ Κωνσταντίνου Καραμανλῆ πού τὴ διαδέχθηκε εἶχαν διάθεσις (ὅχι δὲν μποροῦσαν, δὲν ἤθελαν) νὰ ὑπερασπιστοῦν στρατιωτικά τὴν Κύπρο.

Ὁ Κωνσταντῖνος Καραμανλῆς μάλιστα γιὰ νὰ γίνῃ πρωθυπουργός, ὅπως εἶπαν καὶ ἔγραψαν πολλοὶ ἔγκυροι καὶ ἔγκριτοι δημοσιογράφοι, πολιτικοὶ ἀναλυτές καὶ ἱστορικοί, ἔδωσε ὑπόσχεσις στὸν Henry Kissinger ὅτι δὲν θὰ κάνει πόλεμο μὲ τὴν Τουρκία!

Ἰδοὺ καὶ μερικὲς μόνον ἀποδείξεις:

Τὸν Ἰούλιο τοῦ 2005, δημοσιεύθηκαν τρία μικρὰ μονόστιλα σημειώματα τοῦ ἀείμνηστου δημοσιογράφου Δημήτρη Ἀνδρέου στὴ δεύτερη σελίδα τῆς ἐφημερίδας «Σημερινή» τῆς Κύπρου (ὁ Δημήτρης Ἀνδρέου ἦταν στὴ Γενεὴ κατὰ τὴ διάρκεια τῶν διαπραγματεύσεων μεταξύ τῆς πρώτης καὶ τῆς δεύτερης φάσης τῆς τουρκικῆς εἰσβολῆς). Στὰ σημειώματα αὐτὰ καταγράφονται σημαντικὲς

λεπτομέρειες, μέσα από τις οποίες διαφαίνεται ξεκάθαρα η αδιαφορία της Αθήνας για τα δεινά που ζούσε εκείνες τις τραγικές ώρες ο Κυπριακός Έλληνισμός.

Γενεύη, ξημερώματα 14 Αυγούστου 1974: Οί συνομιλίες για επίτευξη ειρηνικής λύσης στο Κυπριακό, ύστερα από τήν πλήρη αδιαλλαξία της Άγκυρας, έχουν όριστικώς ναυαγήσει. Τά τουρκικά άρματα μάχης, μέ άγγλοαμερικανική συνδρομή καί τήν άνοχή της Αθήνας προελαύνουν πρός τήν Άμμόχωστο καί τή Μόρφου. Οί αντιπροσωπεΐες της Ελλάδος καί της Κύπρου μπαίνουν στο άεροπλάνο της επιστροφής για τήν Κύπρο μέ ένδιάμεσο σταθμό τήν Έλληνική Πρωτεύουσα. Κατά τή διάρκεια της πτήσης, ό Τάσσος Παπαδόπουλος καλεί κοντά του τόν δημοσιογράφο του Ρ.Ι.Κ. Δημήτρη Άνδρέου καί τόν παρακαλεί νά ρωτήσει τόν Κληρίδη, τόν Μαύρο καί τόν Μπίτσιο, δεδομένης της έναρξης της δεύτερης φάσης της τουρκικής εισβολής, άν θά ήταν προτιμότερο νά ύπογραψαμε στή Γενεύη καί νά αποδεχόμασταν τίς τελεσιγραφικές τουρκικές αξιώσεις: «ΟΧΙ, δέν θά έπρεπε νά συνθηκολογήσουμε μέ τούς όρους της Άγκυρας» ήταν ή απάντηση καί τών τριών.

Η στάση του Γεωργίου Μαύρου αφήνει έκπληκτο τόν Δημήτρη Άνδρέου: «Χρειάσθηκε νά περιμένω αρκετά, όρθιος δίπλα του στο διάδρομο, μέχρι νά δείξει νά μου απαντήσει. Προηγούνταν οί άφορολόγητες μεταξωτές γραβάτες για τόν ίδιο καί τά άφορολόγητα άρώματα για τήν γυναίκα του, πού του πρότεινε ή γλυκύτατη άεροσυνόδός... Άφου δέ ολοκλήρωσε τίς άγορές του, ξερόβηξε, πήρε ύφος καί μου είπε: “Τό Κυπριακό είναι πρόβλημα τεραστίων ήθικών διαστάσεων...”». Τό γεγονός ότι στήν Κύπρο οί Τούρκοι έσφαζαν καί ατίμαζαν δέν έμπόδισε τόν Γεώργιο Μαύρο νά άσχολείται μέ άφορολόγητες μεταξωτές γραβάτες καί άρώματα. Λές καί επέστρεφε από ταξίδι άναψυχής.

Αθήνα, μεσημέρι 14 Αυγούστου 1974: Ό Γλαύκος Κληρίδης εισέρχεται στο πρωθυπουργικό γραφείο για συνομιλίες μέ τόν Κωνσταντίνο Καραμανλή. Η συνάντηση ήταν έξαιρετικά σύντομη! Ό προεδρεύων της Κυπριακής Δημοκρατίας έξέρχεται του γραφείου μαζί μέ τόν Πρωθυπουργό. Ό Καραμανλής αποχαιρετά τόν Κληρίδη, του εύχεται «κουράγιο καί καλή επιστροφή» καί ξαναμπαίνει στο γραφείο του. «Τί σās είπε, κύριε πρόεδρε»; ρωτά μέ άγωνία ό Δημήτρης Άνδρέου. «Η Ελλάς», λέει μέ τραγικό ύφος ό Κληρίδης, «δέν μπορεί νά στείλει Μεραρχία στήν Κύπρο. Ούτε καί μέτωπο άντιπεριστasiaμού στόν Έβρο μπορεί νά άνοίξει. Η μάχη», μου είπε ό Καραμανλής, «θά δοθεί στο διπλωματικό πεδίο».

Μαρτυρία Πόλυ Πολυβίου (ήταν παρών στην συνάντηση Καραμανλή-Κληρίδη στην Αθήνα):

Μέ τίν Τουρκία νά προχωρεῖ στην Κύπρο διημείφθη ὁ ἀκόλουθος διάλογος μεταξύ Κληρίδη-Καραμανλή.

Κληρίδης: Κύριε πρόεδρε, ὁ Ἑλληνισμός στην Κύπρο ἀφανίζεται. Σᾶς παρακαλῶ πολύ, κάντε κάτι.

Καραμανλῆς: Δέν μπορῶ νά κάνω τίποτε ἀπολύτως.

Κληρίδης: Κύριε πρόεδρε, δέν ζητῶ νά ἐμπλακεῖτε σέ πόλεμο, στείλτε ἀπλῶς δύο πλοῖα. Λίγα ἀεροπλάνα γιά νά φανεῖ ὅτι ἐνδιαφέρεστε...

Καραμανλῆς: (ἀπαντᾷ θυμωμένος): Δέν μπορῶ νά θυσιάσω τήν Ἑλλάδα γιά τήν Κύπρο, εἶστε μόνοι σας!

Ἔτσι προέκυψε τό «Ἡ Κύπρος κεῖται Μακράν»!

Κι ὅμως, Η ΚΥΠΡΟΣ ΔΕΝ ΚΕΙΤΑΙ ΜΑΚΡΑΝ.

«Ἡ Ἑλλάδα ποτέ δέν ἦταν μακριά. Μόνο κάποιοι πολιτικοί βλέπουν μακρινή τήν ἀπόσταση... Διότι δέν τήν μετρᾶνε μέ τό μέτρο τῆς ψυχῆς, ἀλλά μέ τό μέτρο πού οἱ ξένοι ἔμποροι τῶν ἐθνῶν τούς προμηθεύουν. Εἶναι τό μέτρο πού ἔχει ἄλλου εἶδους μονάδες μετρήσεως... Ἡ αὐθεντική Ἑλλάδα, τῶν ἀπλῶν Ἑλλήνων, ἡ δική σας καί δική μας Ἑλλάδα εἶναι αὐτή πού φωλιάζει στούς τάφους, στά κενοτάφια καί στούς σταυρούς τοῦ μαρτυρίου στόν Τύμβο τῆς Μακεδονίτισσας».

Οἱ Τοῦρκοι προέλαυναν – ὁ Μπονάνος φοβόταν τούς Βούλγαρους!

Ὁ Γρ. Μπονάνος ἀναφέρει συνεχῶς στό βιβλίο του «Ἡ ἀλήθειά μου», πῶς ἡ μεγάλη του ἀνησυχία καί φροντίδα ἦταν μίπως ἀφήσει τά βόρεια σύνορα ἀφύλαχτα καί κατέβουν οἱ Βούλγαροι στό Αἰγαῖο! Καί μ' αὐτή τή δικαιολογία δέν ἔστειλε βοήθεια στην Κύπρο. Γιά νά ἀντιμετωπίσει τήν κομμουνιστική ἀπό Βορρᾶ «ἀπειλή»! «Σμῖνη μεταγωγικῶν ρωσικῶν ἀεροσκαφῶν θεῶνται νά κατέρχονται πρὸς Νότο. Τό Σύμφωνο τῆς Βαρσοβίας θά κατακλύσει τήν Ἑλλάδα». Ζεστή ἡ πληροφορία μέσῳ τοῦ Ἀραπάκη ἀπό «σύμμαχο» πρέσβη. Κι ὅμως, αὐτόν τόν ἄνθρωπο τόν ἀνακίρηναν ἐπίτιμο ἀρχηγό Γ.Ε.Ε.Θ.Α!

Ἐκεῖνο ὅμως πού πραγματικά ἐκπλήσσει ἀκόμα καί τόν πλέον ἀδαῖ καί ἀδιάφορο παρατηρητή, εἶναι ἡ ὠμή παραδοχή τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Ναυτικοῦ Πέτρου Ἀραπάκη, ὅτι ἡ μὴ ἀπάντηση στην τουρκική Εἰσβολή στην Κύπρο ἦταν κάτι πού ὁ ἴδιος ἐπέδιωσε καί πέτυχε. Καί τό χειρότερο εἶναι ἡ ἀπόλυτη βεβαιότητα πού ἐκφράζει, ὅτι ἡ ἐνέργειά του αὐτή ἀποτελεῖ ὑψίστη ὑπηρεσία πρὸς τήν πατρίδα!

Καί οί Τουρκοί; Τί έκαναν οί Τουρκοί, άραγε;

Ό τουρκος στρατηγός Μπεντρεντίν Ντεμιρέλ, διοικητής της 39ης Μεραρχίας Πεζικού, πού αποτέλεσε τό πρώτο κύμα της απόβασης, κατά δήλωσή του είναι έτοιμος νά ματαιώσει τό έγχείρημα της εισβολής. Είχε πιστέψει σέ μηδενική αντίσταση. Έτσι τοῦ υποσχέθηκε ό Henry Kissinger! Ό Τουρκος αξιωματικός πού συντονίζει τίς αποβατικές δυνάμεις πέφτει νεκρός καί, μαζί μέ αὐτόν, κι άλλοι πολλοί σέ όλα τα πολεμικά μέτωπα ένεκα της ήρωικής αντίστασης τών άνδρῶν της Ε.Φ.

Νά τί γράφει στά απομνημονεύματά του ό στρατηγός Ντεμιρέλ: «Αναρωτιέμαι σήμερα αν τότε εκείνη ή ακτή είχε εμπόδια ή ήταν ναρκοθετημένη! Τί θά κάναμε; Ποιά άλλη ακτή θά επιλέγαμε καί θά έρευνούσαμε; Ήταν ποτέ δυνατόν αφού ή επιχείρηση στην Κύπρο θά άρχιζε τό πρωί της 20ής Ιουλίου, νά ψάχναμε άλλη ακτή καί νά τήν έρευνούσαμε κιόλας; Υπήρχε επαρκής χρόνος;».

Καί πού νά ενεργοῦσαν τά ελληνικά υποβρύχια «Γλαῦκος» καί «Νηρεός» πού έφθασαν σέ απόσταση αναπνοής από τόν χώρο της απόβασης στά όποια δόθηκε ή εντολή «αποπλεύσατε εις Ρόδον! Καθώς καί τά υπερσύγχρονα F-4E PHANTOM, οί χειριστές τών όποίων ήταν έτοιμοι καί αποφασισμένοι σέ άναμονή εντολής για άπογείωση.....

Δυστυχώς όμως, τά ελληνικά πολεμικά αεροσκάφη καί υποβρύχια έμειναν άδρανή! Οί ουρανοί καί οί θάλασσες της Κύπρου παραδόθηκαν άμαχητί στόν έχθρό.

Η Έλληνική Πολεμική Αεροπορία, σύμφωνα μέ τίς μαρτυρίες τών ιπτάμενων εκείνης της έποχής, βρισκόταν σέ απόλυτη υπεροπλία έναντι τών Τουρκών! Οί ιπτάμενοί μας ήταν έτοιμοι μέ αναμμένες τίς μηχανές τών F-4E PHANTOM, τών πιό σύγχρονων πολεμικών αεροσκαφών εκείνης της έποχής, καί περιέμεναν τό σύνθημα της άπογείωσης για νά πάνε στην Κύπρο. Ό Πτέραρχος Παναγιώτης Μπαλές, Αρχηγός Σχηματισμοῦ τών υπερσύγχρονων τότε F-4E PHANTOM της Έλληνικής Πολεμικής Αεροπορίας πού δέν πέταξαν για Κύπρο, τό 1974, καί οί κυβερνήτες τών υποβρυχίων «Γλαῦκος» καί «Νηρεός» πού έφθασαν μιά άνάσα από τήν Κερύνεια, άναδεικνύουν τήν πλαστογραφηση της Ιστορίας....

Για νά αντιληφθοῦμε τά πραγματικά μεγέθη της υπεροχής τών δικών μας πολεμικών αεροσκαφών έναντι τών τουρκικών, επικαλοῦμαι τή δήλωση τοῦ τότε υποσμηναγοῦ ιπτάμενου Μιχάλη Κωτάκου, ό όποίος δηλώνει ότι στις 20

Ιουλίου 1974 είχε έρθει ή ώρα νά πολεμήσει μέ τό F-4E PHANTOM πού ήταν ένα υπερόπλο γιά εκείνη τήν εποχή. «Η Πολεμική Άεροπορία», άφηγείται, «είχε παραλάβει δεκαοκτώ (18) άεροσκάφη καί οί χειριστές ήταν καλά εκπαιδευμένοι. Οί Τουρκοί δέν θά μπορούσαν νά μάς άντιμετωπίσουν. Μιά άποστολή στήν Κύπρο έμοιαζε εύκολη, τουλάχιστον γιά τούς νεαρούς καί ένθουσιώδεις πιλότους. Πέρασαν 48 ώρες χωρίς νά φθάσει καμία διαταγή. Στίς 22 Ιουλίου, διαταχθήκαμε έπιτέλους νά άπογειωθούμε, αλλά κατά τή διάρκεια τής πτήσης διαταχθήκαμε νά προσγειωθούμε στό Ήράκλειο. Έκεί περιμέναμε μάταια τήν έντολή άπογείωσης γιά μία άποστολή πού θά άλλαζε πολλά δεδομένα. Τό F-4E PHANTOM ήταν υπερόπλο, έπαιρνε 24 βόμβες καί τά τουρκικά μόνο 2. Τό ένα PHANTOM άντιστοιχοῦσε μέ 24 άεροπλάνα τής Τουρκίας. Η διαφορά ήταν σάν νά είχαμε έμείς “φόρμουλα 1” κι αὐτοί σκαραβαῖο», λέει σέ συνέντευξή του στό Militaire News μέ τόν Πάρη Καρβουνόπουλο!

Κι ὅπως λέει ὁ μέγας μας ποιητής Κώστας Μόντης: «Φυλλομετρούσαμε σάν εὐαγγέλιο τήν Ἱστορία της –“νά ἐδῶ κι ἐδῶ κι ἐδῶ”– καί τήν περιμέναμε, κι “ὄχι, δέν μπορεῖ νά μὴν ἔρθει”, λέγαμε κι “ὄχι, δέν γίνεται νά μὴν ἔρθει”, λέγαμε κι ὅπου νά ‘ναι ἄκου τήν μέ τούς Σπαρτιάτες της καί τά “Υπό σκιάν” καί τά “Μολών λαβέ” καί τόν “Αἴρα”, κι ὅπου νά ‘ναι ἄκου τήν! Καί πραγματικά μιά νύχτα ἔφτασε τό μήνυμα πὼς ἡ Ἑλλάδα ἦρθε. Τί νύχτα ἦταν ἐκείνη, μπετέρα, τί ἀντίλαλος ἦταν ἐκεῖνος, τί βουητό ἦταν ἐκεῖνο πού σάρωσε τό νησί! Ἀγκαλιαστήκαμε κλαίγοντας καί πηδούσαμε καί φιλιόμαστε καί νοιώθαμε ῥίγη νά μᾶς περιλούουν καί τά στήθια μᾶς φούσκωναν νά διαρραγοῦν κι ἡ καρδιά μᾶς χτυποῦσε νά τῆς ἀνοίξουμε νά βγεῖ. Οἱ χαροκαμένοι ἔχασαν τά παιδιά τους καί τούς ἀδελφούς καί τούς πατέρες κι ἔκλαιγαν γιά τήν Ἑλλάδα πιά, κι ἔχασκαν μ’ ἓνα γελόκλαμα. Κι ἔλεγαν οἱ δάσκαλοι “Εἶδατε;”. Καί λέγαμε ὅλοι “Εἶδατε;”. Ὅσπου τήν ἄλλη μέρα πέσαμε ὡς τό βυθό, ὥσπου τήν ἄλλη μέρα πέσαμε πέρα ἀπ’ τό βυθό, ὥσπου τήν ἄλλη μέρα βούλιαξε τό Τρίπτυλο, ὥσπου τήν ἄλλη μέρα πισωπάτησε σιωπηλό τό Τρόδος νά βρεῖ βράχο νά καθίσει, ὥσπου τήν ἄλλη μέρα γούρλωσε τά μάτια ἡ Αἴπεια, ὥσπου τήν ἄλλη μέρα γούρλωσαν τά μάτια οἱ Σόλοι καί τό Κούριο κι οἱ ἀγχόνες τῆς Λευκωσίας γιατί ἡ Ἑλλάδα δέν ἦρθε, γιατί ἦταν ψεύτικο τό μήνυμα, ψέμα ἡ Ἑλληνική μεραρχία στήν Πάφο, γιατί μᾶς εἶπαν ψέμα οἱ οὐρανοί καί ψέμα οἱ θάλασσες καί ψέμα τά χελιδόνια καί ψέμα ἡ καρδιά καί ψέμα οἱ Ἱστορίες μᾶς, ψέμα, ὅλα ψέμα. Εἶχε ἄλλη δουλειά ἡ Ἑλλάδα, εἶχε κάτι πανηγυρισμούς, κι ἤμαστε καί μακριά καί δέν μπορούσε, λέει, λυπόταν, δέν τό περίμενε, εἰλικρινά λυπόταν, εἰλικρινά λυπόταν πάρα πολύ πού δέν μπορούσε...

Κι οί δάσκαλοί μας έσκυψαν ντροπιασμένοι, καί τά “Έγχειρίδια” έσκυψαν ντροπιασμένα κι οί δάσκαλοί μας τρέμουν τώρα πιά, καί τά “Έγχειρίδια” τρέμουν τώρα πιά όσο πλησιάζουν τά περί Θερμοπυλών καί τά περί Σαλαμίνος... Δέν κάνω ποίηση, μπτέρα...».

Ναί, είχε άλλη δουλειά ή Ελλάδα. Στην Κύπρο τό αίμα τών υπερασπιστών της από τίς όρδές του Άττίλα έρρεε παντού καί στην Άθήνα άνοιγαν σαμπάνιες γιά τήν επάνοδο της δημοκρατίας, μέ τίμημα βαρύ, τί διχοτόμηση της Κύπρου.

Μιλούν οί ζώντες ήρωες του 74:

«Ό πόλεμος του 1974 δέν ήταν ένας χαμένος πόλεμος. Στην Κύπρο δέν ήττηθήκαμε, προδοθήκαμε! Τά ντοκουμέντα της εποχής καί οί μαρτυρίες τών πρωταγωνιστών τούς δίνουν μιά άλλη διάσταση στά όσα μπορούσαν νά γίνουν καί δέν έγιναν».

Σάκης Πλέσσα, μαχητής της ΕΛ.ΔΥ.Κ.: «Οί άνδρες της ΕΛ.ΔΥ.Κ. τό 1974 έκαναν τό καθήκον τους στό ακρότατο σημείο του Έλληνισμού. Η Έλληνική Πολιτεία δέν έκανε ποτέ τό δικό της».

Αντώνης Δούλας, μαχητής της ΕΛ.ΔΥ.Κ.: «Μας πρόδωσαν καί γι’ αυτή τήν προδοσία οί υπεύθυνοι δέν έχουν τιωρηθεί μέχρι σήμερα...».

Αντώνιος Αργυρίου, μαχητής της ΕΛ.ΔΥ.Κ.: «Έπολεμήσαμε εκεί. Μέ τήν πίστη ως τήν νίκη καί μέ τήν έλπίδα ή Μάνα Έλλάς νά μās σκεπάσει μέ τά γαλανά φτερά της. Αναμέναμε μέ τούς όφθαλμούς στόν ουρανό γιά νά αντικρύσωμεν τά έλληνικά φτερά. Δέν ήλθαν όμως. Διατί; Πιθανώς πολλοί νά σπεύσουν νά μου δώσουν απάντηση. Λυποῦμαι, αλλά δέν θά τήν δεχθώ, διότι δέν ήσαν εκεί γιά νά ζήσουν τήν πάλη τών συναδέλφων μου, γιά νά ζήσουν τά συναισθήματα, διά νά τούς άκούσουν ν’ αποθνήσκουν μέ τά λόγια: “Ζήτω ή Έλλάς - Ζήτω ή Ένωσις!..”. Οί κύριοι αυτοί δέν εύρέθησαν στό μεγάλο προσκλητήριο του Έθνους καί της ιστορίας».

Γεώργιος Μποῦτος (Δ/τής 286 Μ.Τ.Π.): Η κυπριακή έφημερίδα «Ο ΑΓΩΝ» κατέγραψε τό παράπονο του Μποῦτου, στό διάστημα πού νοσηλεύόταν βαριά τραυματισμένος: «...Ό Μποῦτος έφυγε μέ τό παράπονο στά χείλη. Πάντοτε παραπονείτο, γιατί ή Ελλάδα δέν είχε στείλει έστω καί ένα άεροπλάνο γιά νά βοηθήσει τήν Κύπρο. Ποῦ είναι μωρέ ή Ελλάδα νά στείλει έστω καί τρία άεροπλάνα καί νά δής τούς Τούρκους ποῦ θά πάνε, παραμιλούσε στό νοσοκομείο όπου ένοσηλεύετο. Καί μέ αυτό τό παράπονο ξεψύχησε».

Λοχαγός Άνδρέας Πασιαρδής: «Παρά τήν προδοσία καί τήν εγκατάλειψη

πού ήταν διάχυτη σέ όλους, Κύπριοι καί Έλλαδίτες μαζί πολέμησαν μέ σθένος καί μέ πίστη στή νίκη καί έσωσαν τήν Λευκωσία».

Άστέριος (Στέλιος) Κυριακόπουλος, μαχητής τής ΕΛ.ΔΥ.Κ.: «Ο πόλεμος είχε τελειώσει στις 16 Αυγούστου, αφού οί τουρκοί κατέλαβαν τό 37% του Κυπριακού εδάφους. Για μιά προσχεδιασμένη συμφωνία σκοτώθηκαν τόσοι πολλοί, Έλληνες καί Τουρκοί. Χιλιάδες κάτοικοι ξεριζώθηκαν από τά σπίτια πού μεγάλωσαν. Άφησαν τίς περιουσίες τους καί έγιναν πρόσφυγες. Όσοι ζήσαμε από τύχη, γυρίσαμε σπίτια μας. Οί άτυχοι μένανε για πάντα εκεί πολεμώντας για τήν μαρτυρική Κύπρο. Αθάνατοι στό μυαλό όλων των συμπολεμιστών τους. Αιώνία τους ή μνήμη».

Χρήςτος Κοΐνης, μαχητής τής ΕΛ.ΔΥ.Κ.: «Μέ δεδομένη τήν άρνηση τής Αθήνας νά βοηθήσει έμπράκτως μέ στρατιωτικά μέσα τήν Μεγαλόνησο, τά πράγματα καθίστανται έξαιρετικά δύσκολα. Παρ' όλα αυτά ή ΕΛ.ΔΥ.Κ. δίνει ξανά μέ αυταπάρηση τή Μάχη καί σέ συνεργασία μέ τίς άλλες μονάδες πεζικού τής Έθνικής Φρουράς καί τούς έξ Ελλάδος Καταδρομείς πού ενεργούσαν στήν περιοχή θά καταφέρει νά περιορίσει στό ελάχιστο τήν τουρκική προέλαση καί όλοι μαζί νά κρατήσουμε ελεύθερη τήν Κυπριακή πρωτεύουσα».

Ανθ/γός Ιωάννου Μιχαήλ, μαχητής τής Ε.Φ.: «Ήρθε ένα σήμα», άφηγείται ό Ιωάννου στήν Αιμιλία Μιχαήλ, «καί μās είπαν νά μαζέψουμε όλες τίς φωτοβολίδες, πράσινες καί κόκκινες. Τήν μέρα νά ρίχνουμε πράσινες καί τήν νύκτα κόκκινες. Θά έρχόταν μās είπαν τό έπόμενο πρωινό ή ένδοξη Έλληνική Πολεμική Αεροπορία. Ακόμα έρχετα!».

Άντιστράτηγος Γεώργιος Τσουμής, έξ Ελλάδος αξιωματικός, από τό βιβλίο του «Ενθυμίματα καί τεκμήρια πληροφοριών τής Κ.Υ.Π. για Κύπρο καί Έγγύς Ανατολή», σελ. 121: «Η άποψη μου είναι ότι ή Κύπρος προδόθηκε καί μαζί μέ τήν Κύπρο προδοθήκαμε καί έμεις. Πάντως έμεις, όσοι ήμασταν εκείνη τήν εποχή κάτω, πιστεύω ότι τήν ίδια άποψη έχουμε ότι ή Κύπρος προδόθηκε καί μαζί μέ αυτήν καί οί αξιωματικοί καί τό προσωπικό των Ένόπλων Δυνάμεων καί τής Κυπριακής Έθνοφρουράς προδοθήκαμε. Από ποιούς; Από τήν μαμά Έλλάδα; Πάντως, για νά νά υπάρχει ΠΡΟΔΟΣΙΑ, οί προδότες είναι δικοί μας».

Άλέξανδρος Σημαιοφορίδης, έξ Ελλάδος αξιωματικός, επικεφαλής, του κλιμακίου τής Κ.Υ.Π. στήν Κερύνεια: «Ήταν όλοι ένήμεροι για τίς κινήσεις των Τούρκων, ένήμερως έπακριβώς τί έρχόταν από τήν Τουρκία (άρματαγωγά, συνοδευτικά, άποβατικά κ.λπ). Μέχρι νά φθάσουν, υπήρχαν ώρες πολλές για αντίδραση. Δέν έγινε καμία άπολύτως κίνηση. Άν γίνονταν συντονισμένες ενέργειες, είμαι βέβαιος ότι θά τούς ρίχναμε στή θάλασσα...».

Λίνα Κατσάνη, θυγατέρα του Ήρωα Στρατηγού Κατσάνη Γεώργιου, Διοικητού της 33ης Μ.Κ. (Από τον επικείμενό της κατά την διάρκεια της εξόδου ακολουθίας στο Σιδηροκάστρο μετά την επιστροφή των όστων του που άνευρηθηκαν σε ομαδικό τάφο στον Άγιο Ίλαρίωνα, στις 14-02-2020): «Πατέρα, πόσα όνειρά σου γκρεμίστηκαν, όταν διαπίστωσες την προδοσία.... Πατέρα... πετύχατε τον αντικειμενικό σας στόχο, ριζάτε την πράσινη φωτοβολίδα και περιμένετε... περιμένετε αυτούς που δεν ήρθαν ΠΟΤΕ... Βλέπεις, πατέρα... εφιάλτες υπήρχαν και ΥΠΑΡΧΟΥΝ σε όλες τις εποχές... όπως υπάρχουν όμως και ΛΕΩΝΙΔΕΣ. Πόσα όνειρά σου γκρεμίστηκαν, όταν διαπίστωσες την ΠΡΟΔΟΣΙΑ... Τιμή και δόξα στους θάνατους ήρωες της 33ης Μοίρας Καταδρομών!».

Σύμφωνα με την εφημερίδα «Ο ΑΓΩΝ», ήμερομηνίας 3 Ιουλίου 1975, την επομένη μέρα μετά τη μάχη, κυανόκρανοι του Ο.Η.Ε. οι οποίοι βρίσκονταν στην περιοχή των μαχών και έβλεπαν τις δυνάμεις που είχαν συγκεντρώσει οι Τούρκοι, ανέφεραν σε έφεδρο ανθυπολοχαγό του 212 Τ.Π. (Τάγμα Έπιστρατεύσεως), ότι υπολόγιζαν πως με την πίεση των τουρκικών δυνάμεων και της αεροπορίας οι γραμμές της Ε.Φ. θα έσπαζαν αμέσως. Ένας από αυτούς φέρεται να είπε: «Έχω πάει και σε άλλα μέρη και ήμουν σε ένα άλλο πόλεμο, αλλά πίστεψε με, πρώτη φορά είδα τέτοιους τρελούς να πολεμούν με τα αυτόματα έναντιόν των τάνκς».

Ένας διπλωμάτης που παρακολουθούσε τότε τα καθέκαστα του πολέμου μέσα από τον τουρκοκυπριακό θύλακα της Λευκωσίας, δίνει μια ενδιαφέρουσα μαρτυρία για τις δραματικές εκείνες στιγμές. «Ο Ραούφ Ντενκτάς, ζητούσε να του αποσταλεί επειγόντως βρετανικό έλικόπτερο για να εγκαταλείψει τον τομέα που κινδύνευε να πέσει στα χέρια των Ελλήνων. Τούρκοι στρατιώτες πανικοβλημένοι εγκατέλειπαν τα φυλάκιά τους στην “πράσινη γραμμή” της Λευκωσίας». Όλα τα παραπάνω επιβεβαιώνονται και από τον πρώτο Άντι-πρόεδρο της Κυπριακής Δημοκρατίας, Φαζίλ Κιουτσιούκ, που έγραψε σε σχετικό άρθρο του:

«...Μερικοί των νυν ύψηλά ισταμένων εις την τουρκοκυπριακήν κοινότητα κατήλθον εις τα υπόγεια κατά τας ημέρας του πολέμου, εξήλθον δέ τούτων όταν ο τουρκικός στρατός εξησφάλισεν εις αυτούς απεριορίστους δυνατότητας....».

Η προδοσία της Κύπρου επιβεβαιώνεται μέσα από το φάντασμα που λέγεται «φάκελος της Κύπρου» – Πόρισμα της Έλληνικής Βουλής.

Η άτμωρησία της προδοσίας του 74 έχει καταγραφεί ως μία από την πλέον

επαίσχυντες πράξεις του ελληνικού πολιτειακού συστήματος.

Η εξεταστική επιτροπή για τον «φάκελο της Κύπρου», συμπληρώνοντας τό έργο της και βγάζοντας τά συμπεράσματά της τό 1988, κατέθεσε τό πόρισμα της. Κανονικά θά έπρεπε, νά άρθεί ή πράξη του Ύπουργικού Συμβουλίου και οί έξ αútης αποφάσεις του Υ.ΕΘ.Α. για άναστολή διώξεων. Κάτι τέτοιο δέν έγινε, μέ άποτέλεσμα νά διαιωνίζεται τό πρόβλημα και ή άτιμωρησία πενήντα χρόνια από τήν Εισβολή.

Η Έλληνική Πολιτεία δέν άσχολήθηκε ποτέ σοβαρά μέ τον «Φάκελο της Κύπρου». Όχι για νά μάθουμε τί ακριβώς έγινε τό '74, άφού σχεδόν τίποτε δέν είναι κρυφό, αλλά για νά άποδοθούν οί ευθύνες εκεί πού πραγματικά ανήκουν. Διότι αυτό πού ουσιαστικά έκκρεμεί, είναι μόνο ή κάθαρση, πού άπαγόρευσε «έτσιθελικά» ό άθιναϊκός άόρατος μηχανισμός προστασίας, ό όποιος έκανε και κάνει ό,τι μπορεί προκειμένου νά δοθεί κάθε δυνατή προστασία στήν ύστεροφημία Έλλήνων πολιτικών (Αβέρωφ, Καραμανλή κ.ά.), για τούς όποιους πλανάται ή έντύπωση (και για πολλούς ή βεβαιότητα), πώς έμμεσα συνέβαλαν, άνέχθηκαν και μέ τον τρόπο τους ύποβοήθησαν τίς εξέλιξεις, πού προκάλεσαν τήν τουρκική εισβολή. Είτε για νά ακολουθήσει έλεγχόμενη αλλαγή έξουσίας στήν Ελλάδα (προαναγγελθείσα από τον Henry Kissinger), ή για νά δοθεί μιá λύση στό Κυπριακό, προς όφελος κυρίως των Άγγλοαμερικανών, τούς όποιους επίσης φρόντισαν νά αφήσουν στό άπυρόβλητο. Άσφαλέστατα έχει και ή Λευκωσία του Μακάριου άσίκωτες ευθύνες για τήν όλη πορεία του Κυπριακού, αλλά αυτές οί ευθύνες επικεντρώνονται περισσότερο στήν περίοδο πού προηγήθηκε της Χούντας.

Οί πλείστοι ένοχοι της προδοσίας ουδέποτε όδηγήθηκαν στό δικαστήριο. Κατά συνέπεια, ούτε και μετά τήν παράδοση των φακέλων στή Βουλή των Άντιπροσώπων της Κύπρου άναμένεται κάτι ουσιαστικό. Όδη έχει άποκαλυφθεί ότι οί φάκελοι 10 και 11 —αυτοί δηλαδή στους όποιους καταγράφονται οί ένοχές των πολιτικών— έχουν «κάνει φτερά! Γιατί άραγε; Ό άπάντηση είναι πολύ εύκολη και άπλή: Διότι μεταξύ χούντας και της πρώτης κυβέρνησης της μεταπολίτευσης υπήρξε μιá άνευ προηγουμένου συνδιαλλαγή!

Ό «πρόεδρος» της επτάχρονης δικτατορίας Φαίδων Γκαζίκης, αυτός δηλαδή πού υπέγραψε τί διαταγή για τήν πραξικοπηματική άνατροπή του Μακαρίου, παρέμεινε στή θέση του για ένα χρονικό διάστημα μαζί μέ τον Καραμανλή και απολάμβανε όλων των ευεργετημάτων του Κράτους! Όπως και οί χουντικοί άρχηγοί των όπλων πού άποστρατεύθηκαν λίγες μέρες μετά τήν ολοκλήρωση

του ΑΤΤΙΛΑ-2, με βαθμό επί τιμῇ, ἀπολαμβάνοντας τή σύνταξη καί ὅλα τά ὑπόλοιπα προνόμια τῶν συνταξιούχων στρατιωτικῶν.... κάτι πού σημαίνει πῶς ἐκτέλεσαν τά καθήκοντά τους μέ ἄριστο τρόπο! Ὅλοι, πλὴν Δ. Ἰωαννίδη, δέν τιμωρήθηκαν ποτέ!

Προφανῶς γιά τή μισή Κύπρο πού χάρισαν στούς Τούρκους! Τήν Κύπρο μέ τίς βιασμένες γυναῖκες, τοὺς χιλιάδες νεκροὺς καί ἀγνοούμενους, τοὺς ἐγκλωβισμένους, τοὺς πρόσφυγες, τήν κουρσεμένη γῆ καί τό 36,7% τοῦ ἐδάφους της νά κατέχεται ἀκόμα.

Τήν Κύπρο μέ τίς συλημένες, βουβές καί ἀλειτούργητες ἐκκλησιές, μέ τά ἱστορικά μνημεῖα καί τοὺς τάφους τῶν νεκρῶν μας νά γίνονται λεία στά χέρια ληστών, μέ τά ἀγάλματα τῶν ἡρώων μας καί ὅλο τόν πολιτιστικό πλοῦτο μας νά πωλεῖται στούς κάθε λογῆς ἀρχαιοκάπηλους.

Ὁ πόλεμος τοῦ 1974 δέν ἦταν ἓνας χαμένος πόλεμος. Ἦταν ἓνας πόλεμος προδομένος. Τά ντοκουμέντα τῆς ἐποχῆς καί οἱ μαρτυρίες τῶν πρωταγωνιστῶν τους δίνουν μιὰ ἄλλη διάσταση στά ὅσα μπορούσαν νά γίνουν καί δέν ἔγιναν.

Τό φορικό ἔγκλημα κατά τῆς Κύπρου ἑνός παρανοικοῦ δικτάτορα, τοῦ Δημητρίου Ἰωαννίδη, καί τῶν συνεργῶν του θά τυραννάει ἐσαεὶ τόν Ἑλληνισμό. Ὅμως ἡ ἀξία τῆς Ἀρετῆς καί τό ἠθικό βάρος τῆς Κάθαρσης πού ἀκόμα ἐκκρεμεῖ, δέν ἔχασαν ποτέ τό νόημά τους ἀπό τήν Ἀρχαιότητα ἕως τό σήμερα καί –σέ ὅ,τι ἀφορᾷ τήν Κύπρο– ἐκκρεμοῦν ἐνώπιον τοῦ Δικαίου καί τῆς Ἱστορίας.

Ἡ ἀδέκαστη γραφίδα τοῦ ἱστορικοῦ τοῦ μέλλοντος –νά εἴμαστε βέβαιοι– πῶς θά καταγράψει μέ ἀπόλυτη ἀκρίβεια καί σαφήνεια τήν ἀλήθεια! Θά εἶναι αὐτό τό ἐλάχιστο χρέος πρὸς τοὺς ἀγέννητους, τοὺς ζωντανούς καί τοὺς Ἡρώες τῆς λήθης πού ἔφυγαν προδομένοι καί ἀδικαίωτοι...

Καί κάτι ἀκόμα σημαντικό:

Δέν εἶναι σωστό, κατά τήν ἀποψή μου, σέ Ἐθνικά Μνημόσυνα καί σέ ἐκδηλώσεις τιμῆς καί θύμησης νά κάνουμε ἀναφορά σέ σχέδια λύσεως τοῦ Κυπριακοῦ πού ἐμεῖς οἱ ἴδιοι γνωρίζουμε πολὺ καλά πῶς δέν θά ἀποτελέσουν σοβαρὸ ἐχέγγυο γιά ἓνα εἰρηνικὸ καί ἐλπιδοφόρο μέλλον γιά τήν Κύπρο. Στὴν Κύπρο χωρᾶνε ὅλοι, ἀρκεῖ νά εἶναι νόμιμοι πολῖτες τοῦ δῦσμοιροῦ μας τόπου. Γι' αὐτό ὀφείλουμε νά παραμείνουμε σταθερά προσπλωμένοι σέ λύση τοῦ Κυπριακοῦ πού δέν θά παρεκκλίνει σέ τίποτε ἀπὸ τήν δημοκρατία τῆς Εὐρώπης, τῆς ὁποίας ἀπὸ τό 2004 ἀποτελοῦμε ἰσότιμο μέλος της.

Σέ μιὰ ὁμιλία του τό 1996 σέ Συνέδριο τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ. στό ὁποῖο ἔλαβε

μέρος ὁ ἀείμνηστος Μιχάλης Χαραλαμπίδης, –γνωστός γιὰ τὴ φιλοπατρία του καὶ τὴν ἀγάπη του γιὰ τὴν Κύπρο–, δείχνοντας γιὰ εὐνοίτους λόγους πρὸς τὸ μέρος τοῦ Γιώργου Παπανδρέου, τόνισε: «Στοὺς Εὐρωπαίους Ἐταίρους μας πρέπει νὰ λέμε ὅτι δὲν ὑπάρχει πρόβλημα Αἰγαίου, δὲν ὑπάρχει πρόβλημα Θράκης. δὲν ὑπάρχει Κυπριακὸ πρόβλημα... Ὑπάρχει μόνο τουρκικὸ πρόβλημα. Κι αὐτὸ πρέπει νὰ ἐπιλυθεῖ μὲ βάση τίς ἀρχές, τίς ἀξίες καὶ τὰ ἰδανικά πού ἀπετέλεσαν τὰ θεμέλια τῶν εὐρωπαϊκῶν δημοκρατιῶν. Μόνο ἔτσι θὰ δικαιωθοῦν καὶ θὰ βροῦν ἀνάπαυση οἱ Ἥρωες τῆς προδομένης γενιά τοῦ '74!»

Ἡ Τουρκία μᾶς τὸ ὑπενθυμίζει καθημερινά, ἐμεῖς κάνουμε πὼς δὲν καταλαβαίνουμε! Στόχος τῆς Ἀγκυρας εἶναι ἡ ὀλοκληρωτικὴ κατάληψη τῆς Κύπρου, ἡ διχοτόμηση τοῦ Αἰγαίου καὶ ἡ αὐτονόμηση τῆς Θράκης. Ὁ τουρκικὸς ἐπекτατισμὸς εἶναι ἄνευ ὁρίων καὶ τὸ ξέρουμε...

Πενήντα δίσεκτα χρόνια πέρασαν μὲ τὴ λήθη καὶ τῆς Ἄρνης τὸ πικρὸ νερό νὰ ἔχει σκεπάσει κάθε ἓναν πού ἐπιμένει νὰ μὴν ξεχνᾷ. Οἱ ρομαντικοὶ χρειάζονται πάντα καὶ ἄς εἴμαστε λίγοι πού ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ.

Γιατί, ὅπως χαρακτηριστικὰ ἔγραψε ἓνας ἀπὸ τοὺς λοχαγούς μου τότε, ὁ Ροκκάς Βασίλειος, πού πολέμησε μὲ αὐταπάρνηση τὸν εἰβολέα: Χύθηκε τόσο ἱερὸ αἷμα, τόσο πολὺτιμο ἀνθρώπινο αἷμα στὸ περιγιάλι τῆς Κυρήνειας, σπάρθηκε μὲ τόσα κορμιά τὸ βουνὸ τοῦ Πενταδάκτυλου, τόσος πόνος, τόσος θρῆνος καὶ τόση ὁδὸνι περισσεύουν, πού κάθε προσπάθεια ὅποιασδήποτε ἐκμετάλλευσης, ἀποτελεῖ βλαστήμια γιὰ τὸν ἄνθρωπο, γιὰ τὴν Κύπρο, γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς ἐπερχομένους. Ἄν οἱ νεκροὶ δὲν ζοῦνε σήμερα σωματικά, ζοῦνε ὁμως ἀθάνατοι στὴ μνήμη τῶν συμμαχητῶν τους, τῶν συγγενῶν καὶ φίλων καὶ ἐλέγχουν καὶ τιμωροῦν ἀπὸ ἐκεῖ.

Ὁ Κατσάνης καὶ ὁ Καλμπουργτζῆς στὸν Πενταδάκτυλο, ὁ Κουρούπης καὶ ὁ Κατούντας στὸν χώρο τῆς ἀπόβασης, ὁ Σταυριανᾶκος καὶ ὁ Τζιδωνὸς στὸ στρατόπεδο τῆς ΕΛ.ΔΥ.Κ. καὶ ἄλλοι πολλοί... ἄθαρτοι οἱ περισσότεροι περιμένουν ἀκόμα δικαίωση...

Τὸ καρφί πού γιὰ πενήντα χρόνια εἶναι καρφωμένο στὸ σῶμα τῆς Κύπρου κάποτε πρέπει νὰ βγεῖ. Καὶ δὲν θὰ τὸ βγάλουν οἱ ξένοι. Ἐμεῖς πρέπει νὰ φροντίσουμε γι' αὐτό. Γιατί, ὅπως πολὺ εὐστοχα ἔγραψε ὁ μεγάλος μας λογοτέχνης Νίκος Καζαντζάκης: «Ἀν λαχταρᾷς τὴ λευτεριά, σέ ξένους μὴν ἐλπίζεις, μόνος σου πάρτην ἂν μπορεῖς, ἀλλιῶς δὲν τὴν ἀξίζεις».

Κλείνοντας καταθέτω τὴν εὐγνωμοσύνη μου σέ ὅλους ἐκείνους τοὺς ἐξ

Ἑλλάδος καί Κυπρίους μαχητές πού, παρά τήν προδοσία, ἔδωσαν τιτάριο ἀγῶνα γιά νά κρατήσουν ἐλεύθερες τίς Κυπριακές Θερμοπύλες.

Καί κάτι ἀκόμα τελευταῖο: Γιατί, ἄραγε, κάποιοι ἐπιμένουν ἀκόμα νά συντηροῦν ἓνα πελώριο ψέμα; Καιρός νά μάθουμε στά παιδιά μας πώς τί χούντα δέν τήν ἔριξε τό Πολυτεχνεῖο! Ἡ χούντα διελύθη στά ἔξ ὧν συνετέθη μετά τήν de facto διχοτόμηση τῆς Κύπρου!

Αἰωνία ἡ μνήμη σέ ὅλους τους ἀδικοχαμένους Ἡρώες μας! ΑΘΑΝΑΤΟΙ!
Λευτεριά στήν Κύπρο μας!